

Bestemmelser, som ere bragte under Forslag, har jo nemlig dog egentlig kun sin Værd i den Egenkab, at de ere faste og ikke let foranderlige; men naar efter lange Tider et vanskeligt Tilfælde indtræder, som skal afgjøres, da vil den Regjering og den Rigsdag, som da komme sammen, vistnok være fristede til at se hen paa det foreliggende Tilfælde, der staaer for Afgjørelse og i Overensstemmelse med, hvad der med Hensyn dertil er hensigtsmæssigt, skride til at forandre denne Lov. Det var jo Betydningen af de herhen hørende Bestemmelser i 5te Juni Grundloven, at man vilde fastslaae Bestemmelser om Regjeringens Førelse i de forskjellige Tilfælde, hvor Kongen ikke er istand til at føre Regjeringen saaledes, at der ikke af den Rigsdag, som skulde træffe Bestemmelse med Hensyn til Ud nævnelser af Rigsforstanderen, strax kunde foretages de Forandringer i Bestemmelserne, som i det givne Dieblif kunde være hensigtsmæssige. Vi ere jo Gud være lovet saa lykkelig stillede ligeoverfor den højeste Styrelse af Landet baade nu og saavidt menneftelike Dine kunne see, i en lang Fremtid, at det er i højeste Grad usandsynligt, at de egentlig vanskelige Tilfælde, som ere behandlede i denne Lov, snart ville indtræde, og det forekommer mig derfor, at det maaskee kunde have været ønskeligere, at man havde indskrænket Loven til et meget snævrere Omfang end det, i hvilket den her foreligger. — Derimod er jeg fuldstændig enig i de Bemærkninger af det ærede Udvalg, som ere fremsatte i Betænkningen imod at udnævne et collegialt Rigsforstanderskab. Jeg har Intet at tilføie til de overordentlig gode Grunde, som der er fremsat mod at dele Kongemagten og de kongelige Prærogativer mellem flere Rigsforstandere, og jeg kunde kun have ønsket, at den Conclulsion havde fulgt paa disse gode Præmisses, at det havde været foreslaaet, som der stod i 5te Juni Grundloven, at kun en Rigsforstander ind sættes og ikke et Rigsforstanderskab. — Egeledes var der i 5te Juni Grundloven en Bestemmelse, som jeg savner i den foreslaaede § 1, nemlig at Nødvendigheden af, at en Rigsforstander udnævnes, eller at Regjeringen overtages af en Uden end Kongen, skal af-

gjøres med  $\frac{3}{4}$  af de afgivne Stemmer; men jeg tvivler ikke om, at den høitævede Ordfører vil meddele Grunden til, at denne, som jeg synes, meget forstandige Bestemmelse i Grundloven af 5te Juni 1849 ikke ogsaa er bragt til Anvendelse her. — Med Hensyn til den foreslaaede § 5 vil jeg tillade mig at henstille, om det ikke maatte være rigtigt, at man, foruden at fastsætte, at Thronfølgeren skal være nærmest til at være Rigsforstander, tillige fastsætte, at, naar Thronfølgeren ikke var istand til at overtage Rigsforstanderskabet, dette da skulde overtages først af den Kronen nærmest staaende arveberettigede myndige og tilstedeværende Prinds, for man gif til den næste i Arveordenen, at det altsaa ikke skulde staa frit at vælge mellem de tilstedeværende myndige arveberettigede Prindses af Kongehuset, men at det skulde være den nærmest Thronstaaende arveberettigede Prinds, efter Thronfølgeren. Det forekommer mig, at de samme Grunde, som tale for, at man med Hensyn til Valget af en Konge paa Tid — det kan jo, som ubvillet i Betænkningen, blive en meget lang Tid — følger den sædvanlige Arveorden forsaavidt, at man ubetinget tager Thronfølgeren først, ligeledes maatte tale for at tage den efter Thronfølgeren nærmest staaende arveberettigede Prinds, naar Thronfølgeren er ude af Stand til at overtage Regjeringen. — Med Hensyn til § 7 forekommer det mig, at det vilde have været meget ønskeligt, om den Regel, som indeholdtes i 5te Juni Grundloven om, at Rigsforstanderen ikke kunde foreslaae nogen Forandring i Arvefølgeordenen, ligeledes optoges. Det behøver jo ingen nærmere Udvikling, hvorfor det kunde have sin Betydning, at en sliq Bestemmelse fandtes i Loven; i alt Fald er i den grundlovgivende Rigsdag dette Spørgsmaal bleven omhyggelig behandlet, og man kom der til det Resultat, at det var nyttigt og hensigtsmæssigt, naar man vilde give en Lov om disse Forhold, at da denne Bestemmelse optoges. Tovrigt skal jeg ogsaa med Hensyn til § 7 bemærke, at det dog forekommer mig noget betænkkeligt i alle Tilfælde, hvor en Rigsforstander træder til og fører Regjeringen i Kongens Navn, at give